

İçimdeki Çocuk 1

– unknown · 27 Aralık 2012

Gözleri parıl parıl parlıyordu..

1.bölüm..

Tarifsizdi mutluluğu..

Yarın karne alacaktı, bir yılı daha geride bırakacaktı..

Dedesi sarı kıvrıcık saçlarını okşadı..

Yarın karne alacağını ona getireceğini söyledi küçük kız..

Dedesi heyecanla bekleyeceğini söyledi..

Küçük kız heyecanla uyudu..

Annesinin "uyan kızım hadiii okula geç kalacaksın!" sesiyle gözlerini açtı..

Küçük kız okula koşu koşu gitti..maddi durumları iyi olmadığı için o uzun yolu kardeşleriyle yürüyordu..Onlar beş kardeşti..Küçük kız ortancaydı..iki abisi iki küçük kardeşi vardı..

Konuşa güle oynaya okula gelmişlerdi..Okulda kardeşleriyle ayrıldı ve büyük bir heyecanla sınıfına girdi.Sirasına oturdu ve karnenin verilmesini bekliyordu büyük bir

heyecanla..Arkadaşlarının sesleri hep bir ağızdan yükseldi, " isteriz isteriz biz karnemizi isteriz" küçük kız tebessüm etti..Sonra bir anda sesin kesildiğini farkettiler, hoca sırayla ismini okuduğunun karnesini verdi..Sıra küçük kıza geldi ve büyük bir heyecanla karnesini aldı.Mutluydu, dedesi bekliyordu ona karnesini gösterecekti, dedesi söz vermişti bekleyecekti onu..Koşarak dışarı çıktı, abilerini bir süre bekledikten sonra abileriyle beraber yola koyuldular.içi içine sığmıyordu, tatildi, bir yıl daha geride kalmıştı, sabah erken kalkma derdi yoktu, istediği kadar oyun oynayanacaktı, abisiyle çamurdan pastalar yapacaktı ve birazdan evde olacaktı dedesine büyük bir sevinçle karnesini gösterecekti.Dedesi onu ödüllendirecekti, abilerine ilk dedeme ben göstereceğim karnemi demişti onlarda en önce kim hızlı koşup giderse dedesine karneyi o göstereceğini söylediler.Büyük bir heyecanla hepsi koşmaya başlamıştı, mahalleye vardıklarında mahalle arkadaşları hep bir ağızdan deden öldü demişlerdi, küçük kız idrak edememişti, nasıl olurdu bu dedesi onu bekleyecekti..

Abileri önden koşu koşu gidiyorlardı..Küçük kız inanmak istemedi, dedesi onları bırakmazdı, hem "ölüm" neydi ki..? nasıl alırdı onlardan dedesini, gözlerinden yaşlar akıyordu..evin kapısına vardığında bir uğultu, çığlıklar, feryat figan inilti duyuyordu..Anladı ki "ölüm" kötüydü, soğuktu, yalnızlıktı,çaresiz bir vedaydı, gitme diyememektir sevdiğine, aradada olsa görememektir "ölüm" gözyaşıydı, kötüydü ve dedemi bizden alandı "ölüm". Eve girdiğinde annesinin dizlerine sarıldı küçük kız, gözlerine baktı dedemi tekrar göreceğimizi şöyle der gibi; fakat annesinin yaşlı gözleri umutsuz ve bir hayli üzgün bakıyordu..